

Благороден елен

Със своята величествена осанка, грациозна походка и необикновено изразителни очи еленът често е герой в приказки, легенди и художествени творби. Древногръцките историци разказват, че в Рила и Пирин бродели огромни стада елени. Макар че заради безпощадния лов числеността на благородните елени е силно намаляла, те и днес са най-величествените обитатели на българските гори. Може да ги срещнем по поляните, ливадите и в покрайнините на широколистните и смесените гори.

Елените напускат леговището си привечер, през нощта и рано сутрин, за да пасат тревя, листа, клони и пъпки на храсти и млади дървета. Хранят се с плодове, жълъди, гъби, мъхове. Заради красивите им рога наричат мъжките екземпляри рогачи. Женските елени нямат рога и се наричат кошутки. Кошутките и младите животни живеят на малки стада.

Рогата на елените са образувани от плътна костно вещество. Те израстват за първи път при малките еленчета, когато са на две години. След това опават всяка есен, а напролет израстват нови, по-здравя, по-големи и по-разклонени рога. С възрастта броят на разклоненията се увеличава и достига 12-14. При най-старите индивиди рогата не се сменят.

От края на август до началото на октомври гората се оглася от мощния рев на рогачите. Ревът започва с хрипливи звуци, напобояващи тежка въздишка, и продължава с мощно протяжно мучене. С този призив мъжкарят събира до 2-3 женски. По това време се разгарят и ожесточени битки. Съперниците се блъскат челно с рога, за да демонстрират силата си. Битките рядко предизвикват сериозни наранявания и завършват с оттегляне на по-слабия противник.

Из „Повече от 100 удивителни животни в България“